

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Ryby a soudkyně
Mgr. Ivety Postulkové a JUDr. Ludmily Sandnerové a ve věci

žalobkyně: **T-Mobile Czech Republic a.s.**, IČ 64949681
sídlem Tomíčková 2144/1, 149 00 Praha 4
zastoupená advokátem Mgr. Ing. Karlem Anderlem
sídlem Spálená 84/5, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Český telekomunikační úřad**
sídlem Sokolovská 219/58, 190 00 Praha 9

o žalobě proti rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu ze dne 21. 11.
2018 č. j. ČTÚ-66 545/2017-603,

takto:

- I. Rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu ze dne 21. 11. 2018
č. j. ČTÚ-66 545/2017-603 a rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu ze dne
19. 9. 2017 č. j. ČTÚ-94 386/2009-611/XX. vyř. se zrušují a věc se vrací žalovanému
k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč do
1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku do rukou právního zástupce žalobkyně
Mgr. Ing. Karla Anderleho, advokáta.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se podanou žalobou u Městského soudu v Praze (dále též „*městský soud*“) domáhala zrušení rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu ze dne 21. 11. 2018 č. j. ČTÚ-66 545/2017-603, jímž bylo potvrzeno rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu, odboru ekonomické regulace (dále též „*ČTÚ*“ či „*žalovaný*“), ze dne 19. 9. 2017 č. j. ČTÚ-94 386/2009-611/XX. vyř. Tímto rozhodnutím, jehož zrušení žalobkyně rovněž navrhuje, ČTÚ jednotlivým držitelům telekomunikační licence stanovil

podíly pro výpočet výše příspěvku na účet univerzální služby za rok 2006 a příspěvky v Kč na účet univerzální služby za rok 2006 s povinností platby.

2. Ze správního spisu vyplývají tyto podstatné skutečnosti.
3. Dne 21. 11. 2006 předložila společnost Telefónica Czech Republic, a.s., nyní O2 Czech Republic a.s., IČ 60193336, sídlem Za Brumlovkou 266/2, 140 22 Praha 4 (dále též „společnost O2“), jako poskytovatel univerzální služby žalovanému zúčtování ztráty za tísňová volání z veřejných telefonních automatů. Dne 29. 6. 2007 jmenovaná společnost předložila zúčtování tzv. druhé části ztráty – za ostatní ztrátové služby podle zákona č. 151/2000 Sb., o telekomunikacích a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o telekomunikacích“), a vyhlášky č. 235/2001 Sb., kterou se stanoví podrobnosti o výpočtu a úhradě prokazatelné ztráty z poskytování univerzální služby držitelem telekomunikační licence (dále též „Vyhláška“). Dne 29. 12. 2016 vydal předseda Rady ČTÚ rozhodnutí č. j. ČTÚ-45 789/2007-611/XXIX. vyř., ve věci ověření výše prokazatelné ztráty z poskytování univerzální služby za rok 2006 ve výši 280 274 507 Kč. Toto rozhodnutí bylo potvrzeno rozhodnutím předsedy Rady žalovaného ze dne 19. 5. 2017 č. j. ČTÚ-7 797/2017-603/II. vyř. (dále též „podkladové rozhodnutí“).
4. Na základě podkladového rozhodnutí vydal ČTÚ dne 19. 9. 2017 rozhodnutí č. j. ČTÚ-94 386/2009-611/XX. vyř., jímž stanovil jednotlivým držitelům telekomunikační licence podíly pro výpočet výše příspěvku na účet univerzální služby za rok 2006 a příspěvky v Kč na účet univerzální služby za rok 2006 s povinností platby. V odůvodnění ČTÚ uvedl popis jednotlivých rozhodných skutečností pro řízení samotné, včetně důvodů, pro které byla jednotlivá řízení ve věci příspěvků sloučena v řízení společné a přerušena do doby pravomocného rozhodnutí ve věci stanovení výše prokazatelné ztráty z poskytování univerzální služby za rok 2006. Shrnul, jaké podklady vzal v úvahu při vydání rozhodnutí, a reagoval na skutečnost, že v průběhu řízení došlo k zániku či sloučení některých obchodních společností. Vypořádal se rovněž s připomínkami jednotlivých držitelů telekomunikační licence, které byly v průběhu celého řízení vzneseny.
5. Proti rozhodnutí ČTÚ podala žalobkyně rozklad, o kterém rozhodl předseda Rady žalovaného napadeným rozhodnutím tak, že rozhodnutí ČTÚ potvrdil. V odůvodnění popsal průběh a výsledek předcházejícího řízení ve věci ověření výše prokazatelné ztráty za rok 2006, shrnul průběh řízení ve věci stanovení podílů pro výpočet výše příspěvků jednotlivých držitelů telekomunikační licence na účet univerzální služby za rok 2006 a stanovení výše jejich příspěvků na účet univerzální služby za rok 2006. Ztotožnil se s ČTÚ, že dostatečným způsobem uvedl důvody, které jej vedly k rozhodnutí v předmětné věci, definoval podklady a uvedl úvahy, kterými se řídil při rozhodování. Uvedl, že některým držitelům telekomunikační licence vznikl přeplatek příspěvků na účet univerzální služby za předešlá zúčtovací období let 2001 až 2005, přeplatky započtl proti jejich příspěvku na účet univerzální služby za rok 2006. Do podkladů zařadil podkladové rozhodnutí pro stanovení příspěvků jednotlivých držitelů telekomunikační licence na účet univerzální služby. Stanovení podílů shledal za souladné se zákonem o telekomunikacích, i s Vyhláškou. Výši jednotlivých příspěvků na účet univerzální služby za rok 2006, žádný z držitelů telekomunikační licence nečiní sporným. Věcné připomínky, které byly ze strany účastníků řízení vzneseny v průběhu řízení před správním orgánem prvního stupně, byly řádně v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí vypořádány. Dále se předseda Rady ČTÚ v napadeném rozhodnutí zabýval jednotlivými námitkami žalobkyně uvedenými v jejím rozkladu.

6. Proti rozhodnutí ČTÚ i napadenému rozhodnutí brojí žalobkyně podanou žalobou.
7. V jediném žalobním bodu žalobkyně namítá, že rozhodnutí ČTÚ i napadené rozhodnutí jsou nezákonná a věcně nesprávná, jelikož ČTÚ pro stanovení výše příspěvku žalobkyně na účet univerzální služby za rok 2006 použil údaj o výši prokazatelné ztráty z poskytování univerzální služby za dané období z podkladového rozhodnutí. Toto podkladové rozhodnutí je sice formálně platné, ale ode dne 31. 7. 2017 je předmětem soudního přezkumu vedeného městským soudem pod sp. zn. 10 A 137/2017. Žalobkyně podkladové rozhodnutí považuje za nezákonné, proto způsobuje i nezákonnost napadeného rozhodnutí. Podle žalobkyně bude zrušeno obdobně, jako tomu bylo v minulosti ve věcech univerzální služby za různá období let 2001 až 2009. Navrhla proto přerušení řízení.
8. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě ze dne 24. 4. 2019 navrhl zamítnutí žaloby. Podle žalovaného neuvedla žalobkyně v žalobě žádné konkrétní žalobní důvody, toliko odkázala na text žaloby podané proti podkladovému rozhodnutí. Žalovaný proto odkázal na své vyjádření ze dne 8. 9. 2017 č. j. ČTÚ-7 797/2017-603/IV. vyř. (zaslané městskému soudu v rámci řízení vedeného pod sp. zn. 10 A 137/2017, pozn. soudu). Vzhledem k zásadě presumpce platnosti a správnosti správních aktů byl žalovaný oprávněn, resp. povinen rozhodnutí vydat. Při posouzení věci žalovaný postupoval podle zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o elektronických komunikacích), ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o elektronických komunikacích“), a zákona o telekomunikacích. Rozhodnutí obou stupňů považuje za věcně i formálně správná, a dostatečně odůvodněná, která obsahují průběh celého správního řízení v dané věci. Závěr napadeného rozhodnutí má oporu ve správním spise a je souladný se zákonem. Z podkladů založených ve spise i z napadeného rozhodnutí vyplývá, že výši jednotlivých příspěvků na účet univerzální služby za rok 2006 žádný z držitelů telekomunikační licence v průběhu správního řízení nespороval, proto žalovanému nebyly známy žádné relevantní skutečnosti, které by výši těchto příspěvků mohly zpochybnit. Věcné připomínky, které byly ze strany držitelů telekomunikační licence vzneseny v průběhu řízení, byly řádně v odůvodnění rozhodnutí ČTÚ vypořádány.
9. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), a v souladu s § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. v předmětné věci rozhodl bez jednání, i když je žalobkyně požadovala. Žalobu městský soud shledal důvodnou.
10. Městský soud vycházel z této právní úpravy v rozhodném znění:
11. Podle § 143 odst. 4 zákona o elektronických komunikacích *poskytovatel univerzální služby uvedený v odstavci 1 je povinen předložit Úřadu do 4 měsíců po určení nového poskytovatele podle odstavce 2 vyúčtování prokazatelné ztráty vypočítané podle zákona č. 151/2000 Sb., o telekomunikacích a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů. Tento poskytovatel má nárok na úhradu prokazatelné ztráty v roce, ve kterém nabyl tento zákon účinnosti, a to za období do doby rozhodnutí Úřadu podle odstavce 2. Tento poskytovatel je povinen umožnit ověření výše prokazatelné ztráty způsobem uvedeným v dosavadních právních předpisech. Na výše uvedenou prokazatelnou ztrátu jsou povinni přispívat podnikatelé, kteří byli v příslušném*

období držitelé telekomunikační licence. Výpočet podílu a platby se řídí ustanoveními právních předpisů platných před účinností tohoto zákona.

12. Podle § 31 odst. 1 zákona o telekomunikacích poskytovatel univerzální služby má nárok na úhradu prokazatelné ztráty. Podle odst. 2 téhož ustanovení prokazatelnou ztrátou se rozumí rozdíl mezi ekonomicky oprávněnými náklady, včetně přiměřeného zisku, vynaloženými držitelem telekomunikační licence na plnění povinnosti poskytovat univerzální službu, které by poskytovateli univerzální služby nevznikly, pokud by tuto povinnost neměl, a tržbami a výnosy dosaženými držitelem telekomunikační licence z plnění povinnosti poskytovat univerzální službu. Podle odst. 4 téhož ustanovení způsob výpočtu prokazatelné ztráty, doklady, kterými musí být výpočty prokazatelné ztráty doloženy, a vymezení přiměřeného zisku stanoví prováděcí předpis.
13. Podle § 32 odst. 1 zákona o telekomunikacích prokazatelná ztráta se hradí z účtu univerzální služby (dále jen „účet“), na který jsou povinni přispívat držitelé telekomunikačních licencí finančním příspěvkem. Účet spravuje Úřad. Úřad je povinen zřídit účet, vznikne-li povinnost úhrady prokazatelné ztráty. Podle odst. 2 téhož ustanovení držitelé telekomunikačních licencí jsou povinni zúčtovat finanční příspěvek a nároky na úhradu prokazatelné ztráty prostřednictvím účtu. Podle odst. 3 téhož ustanovení držitelé telekomunikačních licencí předloží Úřadu nejpozději do 30. června každého kalendářního roku zúčtování prokazatelné ztráty vzniklé poskytováním univerzální služby v uplynulém kalendářním roce, pokud jsou jejími poskytovateli, a výši finančního příspěvku na univerzální službu za uplynulý rok. Úřad do 30 dnů ověří výši prokazatelné ztráty a výši finančního příspěvku a stanoví výši platby na účet nebo vystaví doklad opravňující k čerpání finančních prostředků z účtu. Podle odst. 7 téhož ustanovení způsob stanovení výše finančního příspěvku držitelů telekomunikační licence na účet a pravidla přidělování finančních prostředků z účtu na hrazení prokazatelné ztráty stanoví prováděcí předpis.
14. Podle § 5 odst. 1 Vyhlášky finanční příspěvek držitele telekomunikační licence na účet univerzální služby (dále jen „účet“) určuje Úřad podle postupu uvedeného v příloze č. 2. Pro výpočet použije údaje za příslušný rok.
15. Podstatou sporu v nyní souzené věci je tvrzená nezákonnost a věcná nesprávnost napadeného rozhodnutí, resp. rozhodnutí ČTÚ, kterou žalobkyně dovozuje z nezákonnosti podkladového rozhodnutí.
16. Napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí ČTÚ se týkalo věci stanovení podílů pro výpočet výše příspěvků jednotlivých držitelů telekomunikační licence na účet univerzální služby, resp. stanovení výše těchto příspěvků a určení výše plateb. Nezbytným předpokladem pro to, aby takové rozhodnutí mohlo obstát v soudním přezkumu, je existence pravomocného podkladového rozhodnutí. Mezi účastníky přitom není sporné, že podkladové rozhodnutí je pro napadené rozhodnutí a rozhodnutí ČTÚ rozhodné.
17. Pro posouzení, zda rozhodnutí o ověření výše prokazatelné ztráty je podkladovým rozhodnutím pro řízení ve věci příspěvků jednotlivých přispěvatelů na účet univerzální služby, stejně jako důsledku zrušení podkladového rozhodnutí, vyšel soud ze závěrů rozsudku městského soudu ze dne 22. 7. 2011 č. j. 9 Ca 383/2008-54, publikovaných ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 2585/2012, dle kterých „I. Existence pravomocného podkladového rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu, jímž bude ověřena výše prokazatelné ztráty žalobce z poskytování univerzální služby za rok 2002, je podmínkou sine qua non pro rozhodnutí o stanovení výše příspěvku žalobce na účet univerzální služby za

uvedené období. II. Následné zrušení podkladového rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu ve věci ověření výše prokazatelné ztráty žalobce z poskytování univerzální služby v roce 2002 znamená, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ při vydání rozhodnutí o stanovení výše příspěvku žalobce na účet univerzální služby za uvedené období, nemá náležitou oporu, pokud jde o stanovení jedné ze základních hodnot potřebných podle zákona č. 151/2000 Sb., o telekomunikacích, pro vydání tohoto rozhodnutí.“

18. Městský soud ověřil, že desátý senát tohoto soudu rozsudkem ze dne 11. 1. 2021 pod č. j. 10 A 137/2017-87, který nabyl právní moci dne 12. 2. 2021 (kasační stížnost proti zmiňovanému rozsudku nebyla podána), zrušil podkladové rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V odůvodnění desátý senát dospěl k závěru, že podkladové rozhodnutí je nepřezkoumatelné. Konstatoval, že odůvodnění žalovaného stran zjišťování nehmotné výhody společnosti O2 jako poskytovatele univerzální služby není dostatečně přesvědčivé, zároveň se žalovaný nevypořádal s důkazy, když se nepokusil odstranit rozpornost účastníky předložených znaleckých posudků, a v neposlední řadě se žalovaný nevyjádřil k aplikaci ostatních ukazatelů hospodářského postavení poskytovatele univerzální služby, ačkoliv jejich opomenutí bylo namítáno v podaném rozkladu. Desátý senát právní názorem zavázal žalovaného „(i) přesvědčivě zdůvodnit, tj. zjistit a vyčíslit výši nehmotné výhody spočívající v bezplatné přítomnosti vlastního loga a reklamy na telefonních budkách O2 provozovaných v obcích do 5 tisíc obyvatel; (ii) řádně odstranit rozpornost účastníky předložených znaleckých posudků, a to především výsledkem znalce či znalců obou, popřípadě přistoupením k dalšímu znaleckému zkoumání nebo reviznímu znaleckému posouzení; (iii) vypořádat se v rámci analýzy vlastností podniku určeného k poskytování US s žalobcem sugerovanými ekonomickými ukazateli (ROA, ROE, ROI), a to přinejmenším z hlediska jejich vhodnosti pro analýzu, popř. i porovnáním jejich hodnot.“ V podrobnostech městský soud odkazuje na citovaný rozsudek.
19. V nyní posuzované věci v průběhu soudního řízení došlo ke zrušení rozhodnutí, které bylo podkladem pro přezkoumávané napadené rozhodnutí. Zrušením podkladového rozhodnutí došlo k situaci, kdy není pravomocně rozhodnuto o výši prokazatelné ztráty z poskytování univerzální služby za rok 2006, tedy chybí podkladové rozhodnutí.
20. Podle rozsudku městského soudu ze dne 22. 7. 2011 č. j. 9 Ca 383/2008-54: „Z logiky zákonné úpravy obsažené v § 32 zákona o telekomunikacích pak plyne, že konkrétní výše finančního příspěvku žalobce (a stejně tak i kteréhokoliv jiného příspěvatele) na účet univerzální služby nemůže být žalovaným určena dříve, než dojde k ověření výše prokazatelné ztráty poskytovatele univerzální služby, neboť ověřená výše prokazatelné ztráty je jedním z nezbytných údajů potřebných pro výpočet výše příspěvku. Tato skutečnost zcela evidentně vyplývá z již zmíněného vzorce sloužícího pro výpočet výše příspěvku, který je zakotven v bodu 1 přílohy č. 2 vyhlášky č. 235/2001 Sb., a je vyjádřena i v § 7 téže vyhlášky, podle něhož Úřad stanovuje postupem podle § 5 výši plateb (finančních příspěvků), které jsou jednotliví držitelé telekomunikační licence povinni provést na účet, na základě ověřené výše prokazatelné ztráty. Ověřená výše prokazatelné ztráty poskytovatele univerzální služby je tedy základem pro stanovení výše finančního příspěvku jednotlivých držitelů telekomunikační licence – příspěvatele na účet univerzální služby. Kromě ověřené výše prokazatelné ztráty poskytovatele univerzální služby závisí výše finančního příspěvku jednotlivých držitelů telekomunikační licence také na řadě dalších ukazatelů (hodnot), z nichž se postupem podle bodu 2 přílohy č. 2 vyhlášky č. 235/2001 Sb., vypočítává tzv. „podíl jednotlivého držitele telekomunikační licence.“ To ale nemění nic na skutečnosti, že mezi ověřenou výší prokazatelné ztráty poskytovatele

univerzální služby a výši finančního příspěvku držitele telekomunikační licence na účet univerzální služby je vztah přímé úměry – čím vyšší bude ověřená výše prokazatelné ztráty poskytovatele univerzální služby, tím vyšší bude v konečném výsledku i finanční příspěvek toho kterého držitele telekomunikační licence.“

21. Zrušením podkladového rozhodnutí pozbylo žalobou napadené rozhodnutí o stanovení výše příspěvků na účet univerzální služby svou zákonnou oporu. Existuje žalobou napadené rozhodnutí ve spojení s rozhodnutím ČTÚ ve věci stanovení výše platby na účet univerzální služby za rok 2006, aniž by existovalo předchozí pravomocné rozhodnutí o stanovení výše čistých nákladů na poskytování univerzální služby, z něhož ovšem výše platby na účet univerzální služby vycházela jako podkladové rozhodnutí. Po zrušení podkladového rozhodnutí nemá skutkový stav, který vzal správní orgán za základ žalobou napadeného rozhodnutí, oporu ve spisu. S ohledem na ústavní princip právní jistoty nelze připustit, aby zde nadále existoval správní akt, který v důsledku zrušení jiného rozhodnutí správního orgánu ztratil svůj zákonný podklad. Pro naplnění principu právní jistoty je naopak nezbytné, aby takový správní akt byl zrušen a věc byla vrácena správnímu orgánu, jemuž tak bude umožněno vyčkat splnění podmínky pro vydání rozhodnutí o výši příspěvků na účet univerzální služby spočívající v (novém) pravomocném rozhodnutí o ověření správnosti a úplnosti podkladů k výpočtu čistých nákladů a stanovení výše čistých nákladů na poskytování univerzální služby.
22. Zrušení podkladového rozhodnutí, k němuž došlo v průběhu soudního přezkumného řízení, tj. až po vydání žalobou napadeného rozhodnutí, tak podle soudu představuje výjimečný důvod pro prolomení zásady obsažené v § 75 odst. 1 s. ř. s. (k možnosti prolomení této zásady viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 9. 2011 č. j. 4 Ads 35/2011-75). Soud nepovažoval za nutné věc přerušovat, v době soudního přezkumu věc vedená pod sp. zn. 10 A 137/2017 již byla pravomocně skončena. V daném případě je soud oprávněn a zároveň i povinen žalobou napadené rozhodnutí o stanovení podílů pro výpočet výše příspěvků na účet univerzální služby a stanovení jednotlivých příspěvků na účet univerzální služby zrušit.
23. Se zřetelem ke shora uvedenému městský soud jak napadené rozhodnutí, tak i rozhodnutí ČTÚ rozsudkem bez jednání zrušil pro podstatné vady řízení [§ 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.], k nimž přihlédl z úřední povinnosti. V souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení.
24. Výrok II. o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně měla ve věci úspěch, proto jí soud přiznal náhradu nákladů řízení. Náklady řízení představují zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a náklady na zastoupení advokátem za dva úkony právní služby [příprava a převzetí zastoupení, a podání žaloby § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu] po 3 100 Kč [§ 7 bod 5 ve vazbě na § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu] a dále režijní paušál ve výši 2 x 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Náklady na právní zastoupení tak činí 6 800 Kč + DPH ve výši 1 428 Kč. Žalobkyni tak bude na náhradě nákladů zaplacená žalovaným celková částka 11 228 Kč, a to do rukou jejího zástupce Mgr. Ing. Karla Anderleho, advokáta.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 20. ledna 2022

JUDr. Jan Ryba, v. r.
předseda senátu